

Til § 7.

Bestemmelsen, der er ny, svarer til miljøbeskyttelseslovens § 47. Ligesom efter miljøbeskyttelsesloven tænkes bestemmelsen kun anvendt ganske undtagelsesvis.

Til § 8.

Den foreslåede bestemmelse indeholder en almindelig bemyndigelse for ministeren til at give regler om sagsbehandling, herunder om myndigheders, grundejeres og forbrugeres inddragelse i sagsbehandlingen.

Til § 9.

Ved § 5, stk. 2, i den gældende lov har man bevaret den særlige landvæsenskommission, der behandler erstatningssager vedrørende hovedstadsområdet vandforsyning, som en »fast« kommission. Kommissionen består af 1 dommer og 2 landvæsenskommissærer, der skal være sagkyndige henholdsvis i tekniske forhold og landbrugsforhold. En af kommissærerne beskikkes fra den særlige gruppe af landvæsenskommissærer, som udpeges af hovedstadsrådet, den anden skal efter bemærkningerne til bestemmelsen beskikkes blandt kommissærerne i de områder, hvorfra hovedstadsområdet henter sit vand.

Den særlige landvæsenskommission har kun behandlet ganske enkelte sager. Ved § 9 foreslås det derfor, at den særlige landvæsenskommission – på samme måde som de øvrige landvæsenskommissioner – alene har en fast formand, medens de 2 kommissærer udmeldes af formanden for hver sag. Da sagernes art kan skifte, stilles der efter forslaget ikke bestemte krav til landvæsenskommissærernes sagkundskab. Kendskab til landbrugsforhold vil dog være af betydning i de fleste af de erstatningssager, som kommissionen behandler, og som regel vil det derfor være rigtigt, at den ene af kommissærerne er landbrugskyndig.

Efter den gældende lovs § 5, stk. 3, kan ministeren fastsætte regler om landvæsenskommissionernes anvendelse af sagkyndig bistand. Der er ikke fastsat særlige regler herom, men i cirkulære nr. 93 af 17. april 1974 er det over for landvæsensretterne fremhævet, at de kan få oplysning om vandværksteknisk sagkyndige hos Dansk Vandteknisk Forening og oplysning om vurderingssagkyndige hos amtsrådene eller Statsskattedirektoratet. En sådan anvisning forekommer tilstrækkelig, og lovforslaget indeholder derfor ingen bestemmelser, der svarer til den gældende lovs § 5, stk. 3.

Til kapitel 3.

Som nævnt i de almindelige bemærkninger, afsnit II, pålagde 1969-loven kommunalbestyrelserne en almindelig pligt til at undersøge de vandmængder, der ville være til rådighed for vandforsyningen i kommunen, og at udarbejde planer for den fremtidige vandforsyning. Ved loven af 1973 overførtes pligten til amtsrådene (hovedstadsrådet), der skulle foretage undersøgelserne med bistand af kommunalbestyrelserne.

A) Den igangværende planlægning.

I miljøministeriets cirkulære nr. 93 af 17. april 1974 om behandling af vandforsyningsproblemer efter den ændrede vandforsyningslovgivning findes en nærmere omtale af vandforsyningsplanlægning.

Vandforsyningsplanlægningen inden for amtskommunen skal som udgangspunkt omfatte:

- en opgørelse over den nuværende vandindvinding og eksisterende vandforsyning,
- prognoser for det fremtidige vandforbrug,
- en kortlægning af de til rådighed værende vandressourcer, og
- en planlægning af den fremtidige vandforsyningsstruktur.

1) Kortlægning og registrering af eksisterende vandindvindingsanlæg og vandforbruget.

En kortlægning af eksisterende vandindvindinger og fremtidige vandindvindingsmuligheder vil dels have betydning for de nødvendige beskyttelsesforanstaltninger og dels være nødvendig for, at den øvrige planlægning kan bygge på disse forudsætninger.

Denne opgørelse indebærer en kortlægning og registrering af de eksisterende fællesvandforsyninger og større enkelte vandindvindinger og deres aktuelle vandforbrug (indvinding).

Ved opgørelsen foretages en opdeling i offentlige vandværker, private fællesvandværker og enkeltvandindvindingsanlæg, hvortil der kræves tilfaldelse efter reglerne i den gældende vandforsyningslov. Opgørelsen bør samtidig omfatte en kortlægning af vandværkernes aktuelle forsyningsområder og en registrering af indbyggerantallet i forsyningsområderne.

2) Prognose for det fremtidige vandforbrug.

Udarbejdelsen af prognoser for det fremtidige vandbehov må ske på grundlag af en vurdering af befolknings- og erhvervsudviklingen i de enkelte kommuner og den forventede udvikling i